

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 86

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 2 februarie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.530 din 25 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IX pct. 4 din Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, art. 112 alin. 1 și 2 teza a doua din Codul de procedură penală și art. I pct. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 207/2000 privind modificarea și completarea Codului penal și a Codului de procedură penală	2–5
Decizia nr. 1.552 din 7 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	6–8
Decizia nr. 1.584 din 7 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	8–11
Decizia nr. 1.585 din 7 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și ale art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente	12–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.530**

din 25 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IX pct. 4 din Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, art. 112 alin. 1 și 2 teza a doua din Codul de procedură penală și art. I pct. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 207/2000 privind modificarea și completarea Codului penal și a Codului de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IX pct. 4 din Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, art. 112 alin. 1 și 2 teza a doua din Codul de procedură penală și pct. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 207/2000 privind modificarea și completarea Codului penal și a Codului de procedură penală, excepție ridicată de Viorel Ciolacu, Gheorghe Nicolau și Oberth Friedrich Kristian în Dosarul nr. 335/62/2010 al Tribunalului Brașov — Secția penală.

La apelul nominal sunt prezenți autorii excepției Viorel Ciolacu și Gheorghe Nicolau, acesta din urmă fiind asistat de avocatul Adrian Roseti, cu împuternicire avocațială la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului autorului excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, expunând pe larg motivele invocate în fața instanței de judecată. Astfel, în ceea ce privește art. IX pct. 4 din Legea nr. 281/2003, susține că încalcă prevederile art. 5, 16, 21, 124 și 126 din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin aceea că a menținut competența instanțelor militare pentru cauze date în competența instanțelor civile. Dispozițiile art. 112 alin. 1 și 2 teza a doua din Codul de procedură penală nu sunt accesibile și previzibile și, de asemenea, încalcă dreptul la un proces echitabil. Acestea au permis ca, în cauza de față, constatarea tehnico-științifică să fie făcută chiar de partea vătămată. În ceea ce privește Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 207/2000, în cuprinsul acesteia nu a fost definită urgența, iar printre semnatori se află secretarul de stat, iar nu ministrul de resort, ceea ce încalcă prevederile art. 108 alin. (4) din Constituție. Se susține că nu există posibilitatea delegării semnării actelor de legiferare, pentru că ar însemna ca din partea ministerului să poată semna oricine. Depune concluzii scrise la dosar, semnate de Viorel Ciolacu, Gheorghe Nicolau și Oberth Friedrich Kristian.

Reprezentantul Ministerului Public, observând actele dosarului în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, precum și faptul că sesizarea Curții s-a realizat de către o instanță civilă, iar nu militară, instanță civilă care, de altfel, judecă în prezent cauza, pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IX pct. 4 din Legea nr. 281/2003, apreciind că acestea nu au legătură cu cauza. În ceea ce privește celelalte texte legale criticate, apreciază că acestea nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

În replică, domnul avocat Andrei Roseti arată că în cauză există interes pentru invocarea excepției, deoarece Tribunalul Brașov urmează să hotărască dacă instanța care a pronunțat hotărârea apelată este competentă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 335/62/2010, **Tribunalul Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IX pct. 4 din Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, art. 112 alin. 1 și 2 teza a doua din Codul de procedură penală și pct. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 207/2000 privind modificarea și completarea Codului penal și a Codului de procedură penală**, excepție ridicată de Viorel Ciolacu, Gheorghe Nicolau și Oberth Friedrich Kristian.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susțin, în esență, următoarele:

— în ceea ce privește art. IX pct. 4 din Legea nr. 281/2003 — acest text de lege creează o discriminare între militarii inculpați care nu au comis fapta în legătură cu serviciul și care sunt trimiși în judecată la date diferite; cei care au fost trimiși în judecată la instanțele militare mai înainte de data de 1 iulie 2003 vor fi judecați de instanțele militare, în comparație cu inculpații aflați în aceeași situație și care vor fi trimiși în judecată după data de 1 iulie 2003, competența în cazul acestora din urmă fiind în sarcina instanțelor civile. Se invocă în acest sens Decizia nr. 610/2007 a Curții Constituționale, precum și o serie de Hotărâri ale Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din data de 25 februarie 1997, pronunțată în Cauza *Findlay împotriva Regatului Unit*, Hotărârea din 21 septembrie 2006, pronunțată în Cauza *Maszni contra României*, Hotărârea din 3 februarie 2009, pronunțată în Cauza *Voiculescu contra României*, Hotărârea din 9 iunie 1998, pronunțată în Cauza *Incal contra Turciei*, Hotărârea din 28 octombrie 1998, pronunțată în Cauza *Ciraklar contra Turciei*;

— art. 112 alin. 1 și 2 teza a doua din Codul de procedură penală încalcă, în opinia autorilor excepției, dreptul la un proces echitabil, deoarece inculpatul nu poate participa la efectuarea constatării tehnico-științifice. Astfel, prin faptul că cel acuzat nu este încunoștințat pentru a propune la rândul său obiective, se încalcă dreptul la apărare al învinutului sau inculpatului și principiul egalității de arme. În ceea ce privește art. 112 alin. 2 teza a doua din Codul de procedură penală, se arată că acesta încalcă dreptul la un proces echitabil, prin faptul că dispoziția legală nu este accesibilă și previzibilă. Aceasta întrucât „nu se arată care ar fi cazurile excepționale în care o constatare tehnico-științifică, prin urmare o probă, poate fi efectuată și «de alte organe», dispozițiile fiind prea generale și abstracte, deoarece nu se poate stabili despre ce «organe» este vorba și nici în ce condiții se poate apela la acestea”. Se mai invocă și caracterul „imprecis” al aceleiași norme, deoarece „nu se arată în ce condiții se poate recurge la specialiști și, mai ales, de unde sunt luați acești «specialiști»”;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 207/2000 încalcă prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție, deoarece pentru emiterea sa nu se poate reține existența unei situații excepționale și nici necesitatea instituirii de urgență a măsurilor prevăzute în cuprinsul acesteia. Pentru a fi extraordinară, o situație trebuie să apară intempestiv, imposibil de prevăzut până în acel moment; „simpla motivare că un anumit tip de infracțiuni are o mai mare repetabilitate într-o anumită perioadă de timp nu înseamnă că acestea au apărut peste noapte sau într-un decurs de timp îndeajuns de scurt, astfel încât să poată fi calificat excepțional”. Se face referire la jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 65/1995.

Tribunalul Brașov — Secția penală apreciază că, în ceea ce privește art. IX pct. 4 din Legea nr. 281/2003, se poate considera, astfel cum a reținut Curtea Constituțională prin Decizia nr. 610/2007, că se creează o discriminare între inculpații militari trimiși în judecată la instanțe militare înainte de data de 1 iulie 2003 pentru fapte care nu au legătură cu serviciul și inculpații militari trimiși în judecată după această dată tot pentru fapte care nu au legătură cu serviciul. „Această derogare este discriminatorie în raport cu lipsa legăturii cu calitatea de militar, față de fapta ce formează obiectul judecății, și care cade în competența unor instanțe diferite în funcție de data sesizării acestora, deși este vorba de aceeași situație, aceasta fiind aptă a încălca dispozițiile art. 16 din Constituție [...] cu atât mai mult cu cât în cauză sunt și doi inculpați civili care nu au nicio legătură cu calitatea de militar a celui aflat în această împrejurare.” În ceea ce privește art. 112 din Codul de procedură penală, se apreciază că primul alineat al acestui text legal nu încalcă dreptul la un proces echitabil, deoarece partea poate oricând, în fața instanței de judecată, să solicite readministrarea unei probe care nu are valoare probantă absolută. Referitor la teza a doua a alin. 2 al art. 112 din Codul de procedură penală se consideră că nu răspunde criteriilor de previzibilitate și accesibilitate impuse de art. 21 alin. (3) din Constituție. Se arată în acest sens că teza criticată nu arată natura sau caracterul specialiștilor la care se poate apela în vederea întocmirii constatării tehnico-științifice. În sfârșit, cu privire la critica Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 207/2000, se consideră că excepția este întemeiată în măsura în care, în cuprinsul expunerii de motive al ordonanței criticate sau în cuprinsul ordonanței la care s-a făcut referire nu este justificată urgența acesteia. Referitor la criticile aduse ordonanței de urgență în sensul că aceasta nu a fost contrasemnată de ministrii de resort, instanța arată că „nu poate la acest moment procesual să emită o analiză obiectivă cu privire la lipsa contrasemnării de către

ministrii de resort, neavând date privind programul politic cu care fusese investit Guvernul Isărescu” și, prin urmare, nu poate aprecia „dacă chestiunile de politică penală cădeau în accepțiunea Guvernului de la acea dată, în competența și altor miniștri decât cei ai justiției.”

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că art. IX pct. 4 din Legea nr. 281/2003 încalcă dispozițiile art. 16 din Constituție, pentru aceleași considerente reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 610/2007 (este reglementată în mod diferit competența de judecată a unor persoane având același statut și aflate în aceeași situație juridică). Același text legal nu încalcă principiul neretroactivității legii și nici dreptul la un proces echitabil. În ceea ce privește art. 112 din Codul de procedură penală, respectiv dispozițiile pct. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 207/2000, se apreciază că sunt constituționale, invocându-se jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv deciziile nr. 39/2009 și nr. 166/2002.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. IX pct. 4 din Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003, art. 112 alin. 1 și 2 teza a doua din Codul de procedură penală și art. I pct. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 207/2000 privind modificarea și completarea Codului penal și a Codului de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 22 noiembrie 2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 456/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— art. IX pct. 4 din Legea nr. 281/2003: „*Cauzele aflate în curs de judecată la instanțele militare, la data intrării în vigoare a prezentei legi, date în competența instanțelor civile, vor continua să fie judecate de instanțele militare, potrivit legii anterioare.*”;

— art. 112 alin. 1 și 2 teza a doua din Codul de procedură penală: „*Când există pericol de dispariție a unor mijloace de probă sau de schimbare a unor situații de fapt și este necesară lămurirea urgentă a unor fapte sau împrejurări ale cauzei, organul de urmărire penală poate folosi cunoștințele unui specialist sau tehnician, dispunând, din oficiu sau la cerere, efectuarea unei constatări tehnico-științifice.*”

Constatarea tehnico-științifică se efectuează, de regulă, de către specialiști sau tehnicieni care funcționează în cadrul ori pe lângă instituția de care aparține organul de urmărire penală.

Ea poate fi efectuată și de către specialiști sau tehnicieni care funcționează în cadrul altor organe”;

— art. I pct. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 207/2000: „*Furtul privind următoarele categorii de bunuri:*

a) *țiței, produse petroliere, gazolină, condensat, etan lichid sau gaze naturale din conducte, depozite, cisterne ori vagoane-cisternă;*

b) *componente ale sistemelor de irigații;*

c) *componente ale rețelelor electrice;*

d) *un dispozitiv ori un sistem de semnalizare, alarmare ori alertare în caz de incendiu sau alte situații de urgență publică;*

e) *un mijloc de transport sau orice alt mijloc de intervenție la incendiu, la accidente de cale ferată, rutiere, navale sau aeriene, ori în caz de dezastru;*

f) *instalații de siguranță și dirijare a traficului feroviar, rutier, naval, aerian și componente ale acestora, precum și componente ale mijloacelor de transport aferente;*

g) *bunuri prin însușirea cărora se pune în pericol siguranța traficului și a persoanelor pe drumurile publice;*

h) *cabluri, linii, echipamente și instalații de telecomunicații, radiocomunicații, precum și componente de comunicații se pedepsește cu închisoare de la 4 la 18 ani.”*

În opinia autorilor excepției, art. IX pct. 4 din Legea nr. 281/2003 încalcă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) care consacră neretroactivitatea legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 124 alin. (2) și (3) privind înființarea justiției și ale art. 126 alin. (5) teza întâi privind interdicția înființării de instanțe extraordinare, cu raportare la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil. Art. 112 alin. 1 și 2 teza a doua din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3), cu raportare la cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil. Art. I pct. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 207/2000 încalcă prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată următoarele:

I. În ceea ce privește dispozițiile art. IX pct. 4 din Legea nr. 281/2003, se susține, în esență, că determină o discriminare între inculpații militari trimiși în judecată la instanțe militare înainte de data de 1 iulie 2003 pentru fapte care nu au legătură cu serviciul și inculpații militari trimiși în judecată după data respectivă tot pentru astfel de fapte, judecarea cauzelor cu privire la acestea fiind în competența unor instanțe diferite (militară, respectiv civilă), în funcție de data sesizării instanței.

Din examinarea dosarului cauzei se constată însă următoarele:

Prin Rechizitoriul nr. 17/bis/P/2003 al Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial București, au fost trimiși în judecată inculpații Viorel Ciolacu, Oberth Cristian Frederich și Gheorghe Nicolae pentru infracțiunea prevăzută de art. 208 alin. 1, art. 209 alin. 1 lit. a) și g) și alin. 3 din Codul penal;

Prin Sentința penală nr. 164 din 20 septembrie 2004, Tribunalul Militar Teritorial București a dispus condamnarea inculpaților.

Prin Decizia penală nr. 34 din 5 octombrie 2005 a Curții Militare de Apel au fost admise apelurile inculpaților împotriva sentinței instanței de fond, aceasta a fost desființată, iar cauza a fost restituită la procuror pentru prezentarea din nou a materialului de urmărire penală.

Prin Decizia penală nr. 1.150 din 22 februarie 2006 a Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a admis recursul formulat de Parchetul Militar de pe lângă Curtea Militară de Apel și s-a trimis cauza aceleiași instanțe spre continuarea judecării apelului.

Prin Decizia penală nr. 5 din 27 martie 2007 a Curții Militare de Apel au fost respinse ca nefondate apelurile declarate de inculpați împotriva Sentinței penale nr. 164 din 20 septembrie 2004 a Tribunalului Militar Teritorial București.

Prin Decizia penală nr. 1.855 din 28 mai 2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, după ce a fost desființată decizia Curții Militare de Apel anterior arătată, **cauza a fost trimisă spre rejudecarea apelurilor la Tribunalul Brașov**. Se constată așadar că, de la acel moment, **competența** cu privire la soluționarea cauzei a fost stabilită (prin decizia definitivă și irevocabilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție) **în favoarea unei instanțe civile**. Pentru a decide cu privire la chestiunea instanței competente să rejudece apelurile în discuție, instanța de recurs a făcut aplicarea dispozițiilor art. 35 alin. 2 din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, invocând totodată Hotărârea din 21 septembrie 2006 a Curții Europene a Drepturilor Omului, pronunțată în cauza *Maszni împotriva României*, în care s-a apreciat că în cauzele cu raporturi de conexitate între faptele unor inculpați militari și cele ale unor inculpați civili judecata cu privire la civili trebuie să revină în exclusivitate instanțelor civile, pentru a fi asigurată conformitatea cu art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că „în lumina deciziei CEDO și a modificărilor legislative survenite, apare ca evident faptul că, Curtea Militară de Apel nu mai era competentă să soluționeze, la data de 27 martie 2007, prezenta speță, față de prezența în cauză a inculpaților civili Oberth și Nicolau”.

În continuare, prin Decizia penală nr. 72/A din 11 martie 2009 a Tribunalului Brașov, au fost admise apelurile formulate de cei 3 inculpați împotriva Sentinței penale nr. 164 din 20 septembrie 2004 a Tribunalului Militar Teritorial București, pe care a desființat-o și s-a dispus restituirea cauzei la Parchetul de pe lângă Judecătoria Brașov pentru refacerea urmăririi penale.

Prin Decizia nr. 777/R din 19 noiembrie 2009, Curtea de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori a admis recursul Parchetului de pe lângă Tribunalul Brașov, iar cauza a fost trimisă Tribunalului Brașov pentru judecarea apelurilor declarate în cauză.

Pe rolul Tribunalului Brașov — Secția penală s-a format Dosarul nr. 335/62/2010, în care a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate care vizează, în esență, regulile de competență aplicabile cauzelor aflate în curs de judecată la instanțele militare, la data intrării în vigoare a Legii nr. 281/2003, date în competența instanțelor civile, cauze care, în conformitate cu norma criticată, vor continua să fie judecate de instanțele militare, potrivit legii anterioare. Această normă este considerată de autorii excepției ca fiind discriminatorie. În opinia lor, toate cauzele date în competența instanței civile prin actul normativ menționat trebuie să fie judecate potrivit noilor norme de competență, adică de către instanțele civile.

Or, în prezenta cauză, această chestiune referitoare la competența materială a instanței a fost rezolvată încă din 28 mai 2008, prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar, de la acest moment procesual, judecarea cauzei a continuat numai în fața unor instanțe civile, Curtea Constituțională fiind sesizată în cauză de o instanță civilă, iar nu militară. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate invocată cu privire la art. IX

pct. 4 din Legea nr. 281/2003 nu are legătură cu cauza, astfel încât, față de dispozițiile art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, excepția este inadmisibilă.

2. În ceea ce privește dispozițiile art. 112 din Codul de procedură penală, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în jurisprudența sa. Astfel, prin Decizia nr. 39 din 13 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 100 din 19 februarie 2009, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții, reținând, în esență, că posibilitatea organului de urmărire penală de a cere concursul unor specialiști atunci când există pericol de dispariție a unor mijloace de probă sau de schimbare a unor situații de fapt se concretizează printr-un act procedural care reclamă urgență, constatarea tehnico-științifică efectuându-se potrivit unei proceduri simplificate de expertiză. Aceasta nu este însă de natură a aduce atingere dreptului la apărare al părților, care au posibilitatea de a formula cereri în fața instanțelor judecătorești, de a administra orice probe în apărarea lor și de a exercita căile de atac prevăzute de lege. Sunt îndeplinite și exigențele dreptului la un proces echitabil, întrucât dispozițiile procedurale-penale asigură posibilitatea părților de a cere completarea sau refacerea raportului tehnico-științific, sens în care prevederile art. 115 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală dispun în consecință.

3. Tot astfel, Curtea s-a mai pronunțat asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 207/2000, în raport cu critica potrivit căreia se încalcă prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție, deoarece pentru emiterea acesteia nu se poate reține existența unei situații excepționale și nici necesitatea instituirii de urgență a măsurilor prevăzute în cuprinsul său. Astfel, prin Decizia nr. 166 din 6 iunie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 24 iulie 2002, Curtea a statuat că din examinarea Notei de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 207/2000 rezultă că adoptarea acestei ordonanțe în regim de urgență se justifică prin necesitatea protejării unor sectoare de importanță deosebită ale economiei naționale — sistemul energetic național și sectorul agricol —, confruntate la acea dată cu pierderi mari provocate de sustragerea de componente care asigură funcționarea sistemului energetic național, sistemelor de irigații, sistemelor ori dispozitivelor de

semnalizare, alarmare ori alertare în caz de incendiu sau în caz de dezastru, precum și de sustrageri de produse petroliere sau gaze naturale din conducte, depozite sau cisterne, iar pagubele cauzate prin astfel de fapte sunt de dimensiuni alarmante prin consecințele produse asupra economiei naționale. Se arată că, pornind de la aceste realități, se impune „preîntâmpinarea și combaterea cu maximă urgență și eficiență a furturilor ce periclitează principalele domenii ale economiei naționale”, prin perfecționarea unor dispoziții din Codul penal care reglementează infracțiunea de furt calificat, ce va fi sancționat cu pedepse mai grele, care să corespundă gravității faptelor săvârșite și vinovăției făptuitorilor. În sfârșit, se arată că prin noile dispoziții „se urmărește o reșezare a competenței materiale a instanțelor judecătorești”, astfel încât să se asigure soluționarea mai rapidă a cauzelor penale cu acest obiect. În raport cu cele arătate, Curtea a constatat că, în speță, sunt întrunite elementele cazului excepțional, în accepțiunea art. 115 din Constituție, motiv pentru care Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 207/2000 nu contravine textului constituțional.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele care o fundamentează își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Curtea nu poate reține nici motivul de neconstituționalitate întemeiat pe faptul că printre semnatarii Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 207/2000 se află secretarul de stat, iar nu ministrul de resort. Conform dispozițiilor art. 72 alin. (3) lit. d) [devenit art. 73 alin. (3) lit. e)] și art. 116 alin. (1) [devenit art. 117 alin. (1)] din Constituție, Guvernul se organizează prin lege organică, iar ministerele „se înființează, se organizează și funcționează potrivit legii”. În baza acestor texte constituționale a fost adoptată Legea nr. 90 din 26 martie 2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 164 din 2 aprilie 2001. Conform dispozițiilor art. 48 din lege, „Secretarii de stat exercită atribuțiile delegate de către ministru”. În cauză nu este aplicabil principiul *delegata potestas non delegatur*, întrucât secretarul de stat exercită, în cazul dat, o atribuție constituțională ce aparține ministrului, iar nu o atribuție ce i-ar fi fost delegată acestuia.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IX pct. 4 din Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, excepție ridicată de Viorel Ciolacu, Gheorghe Nicolau și Oberth Friedrich Kristian în Dosarul nr. 335/62/2010 al Tribunalului Brașov — Secția penală.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 112 alin. 1 și 2 teza a doua din Codul de procedură penală și art. I pct. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 207/2000 privind modificarea și completarea Codului penal și a Codului de procedură penală, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar al aceiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.552*

din 7 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Vâlcea, în Dosarul nr. 1.374/46/2009 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 582D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 644D/2010, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de același autor în Dosarul nr. 3.925/90/2009 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public susține că nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 644D/2010 la Dosarul nr. 582D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca devenită inadmisibilă, față de Decizia Curții Constituționale nr. 1.358/2010, prin care s-a admis neconstituționalitatea textului de lege criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.374/46/2009, și prin Încheierea din 9 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.925/90/2009, **Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal și Tribunalul Vâlcea — Secția civilă au sesizat**

Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Vâlcea, în cadrul soluționării unor acțiuni prin care se solicită plata unor despăgubiri pentru daunele morale suferite ca urmare a unor condamnări cu caracter politic și măsuri administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 5 din Legea nr. 221/2009 sunt vădit neconstituționale și încalcă prevederile art. 74 alin. (3) și art. 138 alin. (5) din Legea fundamentală. În acest sens, arată că, prin comparare cu prevederile art. 18 și următoarele din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările aduse prin Legea nr. 192/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2008 pentru modificarea și completarea titlului XI „Renta viageră agricolă” din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, care prevăd în mod expres sursele de finanțare, în procesul de legiferare al Legii nr. 221/2009 există deficiențe ce conduc la încălcarea normelor constituționale privind inițiativa legislativă și a prevederilor art. 29—31 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea unor acte normative.

Astfel, autorul excepției apreciază că „Legea nr. 221/2009 este extrem de sumară, cuprinzând numai câteva mențiuni generice cu privire la noțiunea de condamnare cu caracter politic, a categoriilor de persoane îndreptățite, fără a se indica modalitatea și sursele de finanțare”, care implică aplicarea acestui act normativ, ceea ce contravine art. 74 alin. (3) și art. 138 alin. (5) din Constituție. Așa fiind, „prin modul deficitar de redactare, aceste prevederi legale prevăzute de Legea nr. 221/2009 nu corespund exigențelor de tehnică legislativă specifică normelor juridice”. În final, susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 51 alin. (1) și art. 52 alin. (3), întrucât legiuitorul a extins în mod abuziv și nelegal exercitarea dreptului de a introduce acțiuni privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, dând mandat oricărei persoane fizice și juridice interesate, precum și Parchetului de pe lângă tribunalul din circumscripția căruia domiciliază persoana interesată.

Curtea de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal și Tribunalul Vâlcea — Secția civilă și-au exprimat opinia în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate. Astfel, instanțele au apreciat că nestabilirea sursei de finanțare a drepturilor ce urmează să fie acordate potrivit Legii nr. 221/2009 nu este de natură a încălca vreo dispoziție din Legea fundamentală.

* A se vedea opinia separată de la Decizia Curții Constituționale nr. 1.461 din 9 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 860 din 22 decembrie 2010.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 5 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sunt constituționale. În acest sens, arată că reglementarea criticată nu contravine dispozițiilor art. 138 alin. (5) din Legea fundamentală, iar, referitor la celelalte dispoziții constituționale invocate, arată că acestea nu au incidență în cauzele de față.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierile de sesizare, îl constituie prevederile art. 5 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009. Din susținerile autorului excepției de neconstituționalitate rezultă că, în realitate, acesta critică doar dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, care, la data ridicării excepției de neconstituționalitate, aveau următoarea redactare:

— Art. 5 alin. (1) lit. a): *„(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței de judecată, în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:*

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare. La stabilirea cuantumului despăgubirilor se va ține seama și de măsurile reparatorii deja acordate persoanelor în cauză în temeiul Decretului-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare, și al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare;”.

Dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 au fost modificate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, dispozițiile modificatoare având următoarea redactare:

„Art. I. — Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

«a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:

1. 10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;

2. 5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;

3. 2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea; [...].»”.

Curtea constată că art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 modifică și completează dispozițiile de lege criticate, prin introducerea a 3 puncte ce stabilesc plafoane maxime ale cuantumului despăgubirilor, iar fraza a doua a art. 5 alin. (1) lit. a) din lege a fost preluată și completată prin art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 referitor la introducerea unui nou alineat al art. 5, și anume alin. (11).

Potrivit art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta.

Prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. III/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, instanța de contencios constituțional a statuat că, în cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării.

Or, Curtea observă că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, astfel cum au fost modificate și completate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, cuprind două soluții legislative distincte, și anume: pe de-o parte, teza întâi privind acordarea unor despăgubiri (soluție legislativă preluată și de dispozițiile modificatoare), iar pe de altă parte, teza a doua, adică pct. 1—3 ale lit. a), referitoare la plafonarea cuantumului acestor despăgubiri (soluție legislativă introdusă prin dispozițiile modificatoare).

Întrucât în cauza de față autorul excepției de neconstituționalitate critică soluția legislativă de acordare a despăgubirilor [soluție cuprinsă și de dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, în forma anterioară modificării], Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie, așadar, numai dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, modificate prin art. XIII din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, dispoziții care, în prezent, au următorul cuprins:

„(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita

instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la: [...].”

Statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de autor al excepției de neconstituționalitate, consideră că textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) conform căroră „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”, ale art. 51 alin. (1) privind dreptul de petiționare, ale art. 52 alin. (3) referitoare la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 74 alin. (3) referitoare la inițiativa legislativă și ale art. 138 alin. (5) potrivit căroră „Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, ulterior sesizării sale prin încheierile din 8 ianuarie 2010 și

9 februarie 2010, prin deciziile nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 sunt neconstituționale.

Or, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”.

Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit între momentul sesizării Curții Constituționale și momentul pronunțării instanței de contencios constituțional asupra excepției de neconstituționalitate, aceasta urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Vâlcea, în Dosarul nr. 1.374/46/2009 al Curții de Apel Pitești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal și în Dosarul nr. 3.925/90/2009 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.584*

din 7 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța, în Dosarul nr. 3.891/118/2010 al Tribunalului

* A se vedea opinia separată de la Decizia Curții Constituționale nr. 1.461 din 9 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 860 din 22 decembrie 2010.

Constanța — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.181D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 4.182—4.190D/2010, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de același autor în dosarele nr. 5.295/118/2010, nr. 5.294/118/2010, nr. 3.892/118/2010, nr. 3.899/118/2010, nr. 5.235/118/2010, nr. 5.291/118/2010, nr. 5.293/118/2010, nr. 5.289/118/2010 și nr. 3.904/118/2010 ale Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public susține că nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 4.182—4.190D/2010 la Dosarul nr. 4.181D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă, față de Decizia Curții Constituționale nr. 1.358/2010, prin care s-a admis neconstituționalitatea textului de lege criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 17 septembrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 3.891/118/2010, nr. 5.295/118/2010, nr. 5.294/118/2010, nr. 3.892/118/2010, nr. 3.899/118/2010, nr. 5.235/118/2010, nr. 5.291/118/2010, nr. 5.293/118/2010, nr. 5.289/118/2010 și nr. 3.904/118/2010, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța, în cadrul soluționării unor acțiuni prin care se solicită plata unor despăgubiri pentru daunele morale suferite ca urmare a unor condamnări cu caracter politic și măsuri administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 138 alin. (5) potrivit cărora „*Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare*”, ale art. 111 alin. (1) privind informarea Parlamentului de către Guvern și celelalte organe ale administrației publice, ale art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană și ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi.

1. În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art. 138 alin. (5) și ale art. 111 alin. (1), autorul excepției de neconstituționalitate

susține că impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, cât și pe termen lung, „este deosebit de important, defavorabil, cu majorări ale cheltuielilor bugetare de stat, cu atât mai mult cu cât nu se cunoaște cuantumul despăgubirilor ce pot fi acordate persoanelor îndreptățite”. Invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 36/1996, precum și prevederile art. 15 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice. Totodată, arată că proiectul legii în discuție a fost transmis Parlamentului spre adoptare de către Guvern, iar înregistrarea proiectului de lege la Senat, ca primă Cameră sesizată, a avut loc la data de 21 noiembrie 2007. Expunerea de motive nu a fost însoțită de fișa financiară a actului normativ, care să aibă în vedere dispozițiile art. 15 din Legea nr. 500/2002, singura analiză financiară fiind cea prevăzută la secțiunea a 4-a — Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung, cerința constituțională nefiind respectată, iar legea fiind adoptată la 2 ani de la data analizei ce cuprindea modificările cheltuielilor bugetare în anii 2008, 2009, 2010 și 2011.

Dincolo de faptul că analiza financiară din expunerea de motive devenise caducă prin trecerea a 2 ani până la adoptare, această analiză nu satisface, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, exigențele constituționale și legale, întrucât are un caracter formal, fără acoperire reală, estimând că numărul de cereri nu va fi mai mare de 10.000, iar valoarea despăgubirilor ce ar putea fi acordate de către instanțele de judecată pentru prejudiciul material suferit nu va depăși 33.000 lei de persoană. Or, pe de o parte, până în luna ianuarie 2010, după 6 luni de aplicare a legii, doar pe rolul Tribunalului Constanța există 600 de cauze cu un asemenea obiect, putându-se estima că numărul va ajunge la 3.600 la sfârșitul perioadei de 3 ani, la nivelul unui singur județ, iar, pe de altă parte, instanțele judecătorești — în lipsa unor criterii legale de cuantificare a despăgubirilor — au obligat statul la plata de despăgubiri de zeci de ori mai mari, în valoare de 600.000 de euro.

2. Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 148 alin. (2) din Constituție, autorul excepției de neconstituționalitate arată că art. 104 din Tratatul de la Maastricht instituind Uniunea Europeană (tratat care a devenit parte a dreptului intern „prin Legea nr. 154/2005”) reglementează o anumită disciplină bugetară, impunând statelor membre o obligație generală, aceea de a evita deficitele publice excesive. Raportul dintre datoria publică și produsul intern brut (PIB) nu trebuie să depășească „valorile de referință” stabilite prin Protocol (anexă la Tratat), respectiv 3% pentru raportul dintre deficitul public prevăzut sau real și PIB. Or, având în vedere că prin Legea bugetului de stat pe anul 2010 nr. 11/2010 deficitul bugetar s-a stabilit la 35.024,1 milioane lei și că estimarea minimală este de peste 150.000 de cereri de chemare în judecată (3.600 x 42 județe) în cei 3 ani de aplicare și presupunând că fiecare beneficiar va primi în medie 30.000 euro, efortul bugetar va fi de 1,5 miliarde euro anual, respectiv 6 miliarde lei (aproximativ 1% din PIB). Acoperirea acestor sume nu se va putea face nici prin alocare de sume suplimentare de la Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, nici prin rectificări bugetare.

3. Privitor la încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, autorul excepției de neconstituționalitate arată că prin prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 nu

se realizează un tratament juridic unitar pentru persoanele care au suferit condamnări cu caracter politic sau măsuri administrative asimilate acestora, întrucât se produce o inechitate socială a reparației acordate cu titlu de prejudiciu moral în cadrul aceleiași categorii de beneficiari, în egală măsură având impact moral incontestabil „privarea de libertate în locuri de detenție sau pentru efectuarea de cercetări; internarea în spitale de psihiatrie; stabilirea de domiciliu obligatoriu; strămutarea într-o altă localitate; deportarea în străinătate, după 23 august 1944, pentru motive politice; exmatricularea din școli, licee și facultăți; încetarea contractului de muncă sau retrogradarea, dispuse din motive politice”. Există o categorie de persoane care au fost persecutate de regimul politic și nu au beneficiat până la apariția Legii nr. 221/2009 de o minimă reparație morală, însă prin dispozițiile legale contestate se creează situația unei discriminări între cei condamnați politic și cei supuși unor măsuri administrative cu caracter politic, de vreme ce legiuitorul nu face distincția între situația în care s-a aflat o persoană supusă unui regim de detenție și situația în care s-a aflat o persoană asupra căreia s-a luat o măsură administrativă. Totodată, se creează discriminări între persoanele care au obținut o minimă reparație înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 221/2009 și cele care obțin aceste despăgubiri după acest moment.

Răspunderea statului trebuie să se facă în acord cu principiul proporționalității, iar posibilitatea compensării prejudiciului moral cu o sumă de bani stabilită cu titlu de daune morale are drept scop nu atât a repune victima într-o situație similară cu cea avută anterior, cât a-i procura satisfacția de ordin moral, susceptibilă mai mult de o recunoaștere a însăși măsurii luate asupra sa ca fiind abuzivă, principiu urmărit de legiuitorul român atât prin Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România, cât și prin Legea nr. 221/2009.

În final, arată că, referitor la daunele morale în general, sub aspectul cuantumului, statuând în echitate, astfel cum prevede art. 41 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a adoptat o poziție moderată, prin acordarea unor sume rezonabile, cu titlu de reparație morală, invocând, cu titlu de exemplu, „Cauza Țarălungă, Cauza Temeșan sau Cauza Oancea”.

Tribunalul Constanța — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată. În acest sens, arată că prevederile Legii nr. 221/2009 nu aduc atingere dispozițiilor constituționale ale art. 16, arătând că legiuitorul a acoperit toată paleta situațiilor ce pot fi apreciate a reprezenta condamnări sau măsuri administrative cu caracter politic. Totodată, față de pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 111 alin. (1) și art. 138 alin. (5) din Constituție, instanța invocă, cu caracter exemplificativ, deciziile Curții Constituționale

nr. 515/2005 și nr. 1.056/2007, considerând, de asemenea, că nu sunt încălcate nici dispozițiile art. 148 alin. (2) din Legea fundamentală.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierile de sesizare, îl constituie prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009.

Dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 au fost modificate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, dispozițiile modificatoare având următoarea redactare:

„Art. I. — *Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. *La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:*

«a) *acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:*

1. *10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;*

2. *5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;*

3. *2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea; [...]».*

Curtea constată că art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 modifică și completează dispozițiile de lege criticate, prin introducerea a 3 puncte ce stabilesc plafoane maxime ale cuantumului despăgubirilor, iar fraza a doua a art. 5 alin. (1) lit. a) din lege a fost preluată și completată prin art. I

pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 referitor la introducerea unui nou alineat al art. 5, și anume alin. (11).

Potrivit art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta.

Prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. III/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, instanța de contencios constituțional a statuat că, în cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării.

Or, Curtea observă că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, astfel cum au fost modificate și completate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, cuprind două soluții legislative distincte, și anume: pe de o parte, teza întâi privind acordarea unor despăgubiri (soluție legislativă preluată și de dispozițiile modificatoare), iar, pe de altă parte, teza a doua, adică pct. 1—3 ale lit. a), referitoare la plafonarea cuantumului acestor despăgubiri (soluție legislativă introdusă prin dispozițiile modificatoare).

Întrucât în cauza de față autorul excepției de neconstituționalitate critică soluția legislativă de acordare a despăgubirilor [soluție cuprinsă și în dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, în forma anterioară modificării], Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie, așadar, numai dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, modificate prin art. XIII din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 714 din 26 octombrie 2010, dispoziții care, în prezent, au următorul cuprins:

„(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la: [...]”.

Statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de autor al excepției de neconstituționalitate, consideră că textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 111 alin. (1) privind informarea Parlamentului de către Guvern și celelalte organe ale administrației publice, ale art. 138 alin. (5) potrivit cărora „Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare” și ale art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, ulterior sesizării sale prin încheierile din 17 septembrie 2010, prin deciziile nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 sunt neconstituționale.

Or, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”.

Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit între momentul sesizării Curții Constituționale și momentul pronunțării instanței de contencios constituțional asupra excepției de neconstituționalitate, aceasta urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Constanța, în dosarele nr. 3.891/118/2010, nr. 5.295/118/2010, nr. 5.294/118/2010, nr. 3.892/118/2010, nr. 3.899/118/2010, nr. 5.235/118/2010, nr. 5.291/118/2010, nr. 5.293/118/2010, nr. 5.289/118/2010 și nr. 3.904/118/2010 ale Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.585*

din 7 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și ale art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, precum și a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Dan Păsculescu și Nicoleta Chindriș în Dosarul nr. 4/108/2010 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.215D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.216D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Lucia Nicodim, Cristian Nicodim și Armand Lucian Nicodim în Dosarul nr. 927/108/2010 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.217D/2010, având ca obiect excepția de

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, în Dosarul nr. 3.957/108/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.218D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, precum și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Floare Iacob în Dosarul nr. 3.329/108/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 4.219D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, precum și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Rodica Cuzman, Mircea Iosifescu și Remus Iosifescu în Dosarul nr. 5.927/108/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

* A se vedea opinia separată de la Decizia Curții Constituționale nr. 1.461 din 9 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 860 din 22 decembrie 2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public susține că nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect a cauzelor, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 4.216—4.219D/2010 la Dosarul nr. 4.215D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă față de deciziile Curții Constituționale nr. 1.354/2010 și nr. 1.358/2010, prin care s-a admis neconstituționalitatea textelor de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 12 octombrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 4/108/2010, nr. 927/108/2010, nr. 3.957/108/2009, nr. 3.329/108/2009 și nr. 5.927/108/2009, **Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.”** Excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 a fost invocată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, iar excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 a fost ridicată de Nicoleta Chindriș și Dan Păsculescu, de Lucia Nicodim, Cristian Nicodim și Armand Lucian Nicodim, de Floare Iacob, și de Rodica Cuzman, Mircea Iosifescu și Remus Iosifescu, cu ocazia soluționării unor acțiuni prin care se solicită, în baza Legii nr. 221/2009, plata unor despăgubiri pentru daunele morale suferite ca urmare a unor condamnări cu caracter politic și măsuri administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

În motivarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 138 alin. (5) potrivit cărora *„Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare”*, ale art. 111 alin. (1) privind informarea Parlamentului de către Guvern și celelalte organe ale administrației publice, ale art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană și ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi.

1. În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art. 138 alin. (5) și ale art. 111 alin. (1) din Constituție, autorul excepției de neconstituționalitate susține că impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, cât și pe termen lung, „este deosebit de important, defavorabil, cu majorări ale cheltuielilor bugetare de stat, cu atât mai mult cu cât nu se cunoaște cuantumul despăgubirilor ce pot fi acordate

persoanelor îndreptățite”. Invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 36/1996, precum și prevederile art. 15 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice. Totodată, arată că proiectul legii în discuție a fost transmis spre adoptare Parlamentului de către Guvern, iar înregistrarea proiectului de lege la Senat, ca primă Cameră sesizată, a avut loc la data de 21 noiembrie 2007. Expunerea de motive nu a fost însoțită de fișa financiară a actului normativ, care să aibă în vedere dispozițiile art. 15 din Legea nr. 500/2002, singura analiză financiară fiind cea prevăzută la secțiunea a 4-a — Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung, cerința constituțională nefiind respectată, iar legea fiind adoptată la 2 ani de la data analizei ce cuprindea modificările cheltuielilor bugetare în anii 2008, 2009, 2010 și 2011.

Dincolo de faptul că analiza financiară din expunerea de motive devenise caducă prin trecerea a 2 ani până la adoptare, această analiză nu satisface, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, exigențele constituționale și legale, întrucât are un caracter formal, fără acoperire reală, estimând că numărul de cereri nu va fi mai mare de 10.000, iar valoarea despăgubirilor ce ar putea fi acordate de către instanțele de judecată pentru prejudiciul material suferit nu va depăși 33.000 lei de persoană. Or, pe de o parte, până în luna ianuarie 2010, după 6 luni de aplicare a legii, doar pe rolul Tribunalului Constanța există 600 de cauze cu un asemenea obiect, putându-se estima că numărul va ajunge la 3.600 la sfârșitul perioadei de 3 ani, la nivelul unui singur județ, iar pe de altă parte, instanțele judecătorești — în lipsa unor criterii legale de cuantificare a despăgubirilor — au obligat statul la plata de despăgubiri de zeci de ori mai mari, în valoare de 600.000 de euro.

2. Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 148 alin. (2) din Constituție, autorul excepției de neconstituționalitate arată că art. 104 din Tratatul de la Maastricht, instituind Uniunea Europeană (tratat care a devenit parte a dreptului intern „prin Legea nr. 154/2005”), reglementează o anumită disciplină bugetară, impunând statelor membre o obligație generală, aceea de a evita deficitele publice excesive. Raportul dintre datoria publică și produsul intern brut (PIB) nu trebuie să depășească „valorile de referință” stabilite prin Protocol (anexă la Tratat), respectiv 3% pentru raportul dintre deficitul public prevăzut sau real și PIB. Or, având în vedere că prin Legea bugetului de stat pe anul 2010 nr. 11/2010 deficitul bugetar s-a stabilit la 35.024,1 milioane lei și că estimarea minimală este de peste 150.000 de cereri de chemare în judecată (3.600 x 42 județe) în cei 3 ani de aplicare și presupunând că fiecare beneficiar va primi în medie 30.000 euro, efortul bugetar va fi de 1,5 miliarde euro anual, respectiv 6 miliarde lei (aproximativ 1% din PIB). Acoperirea acestor sume nu se va putea face nici prin alocare de sume suplimentare de la Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, nici prin rectificări bugetare.

3. Privitor la încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, autorul excepției de neconstituționalitate arată că prin prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 nu se realizează un tratament juridic unitar pentru persoanele care au suferit condamnări cu caracter politic sau măsuri administrative asimilate acestora, întrucât se produce o inechitate socială a reparației acordate cu titlu de prejudiciu moral în cadrul aceleiași categorii de beneficiari, în egală măsură având impact moral incontestabil „privarea de libertate în locuri de detenție sau pentru efectuarea de cercetări; internarea în spitale de psihiatrie; stabilirea de domiciliu obligatoriu; strămutarea într-o altă localitate; deportarea în străinătate, după 23 august 1944, pentru motive politice; exmatricularea din școli, licee și facultăți; încetarea contractului de muncă sau retrogradarea, dispuse din motive politice”. Există

o categorie de persoane care au fost persecutate de regimul politic și nu au beneficiat până la apariția Legii nr. 221/2009 de o minimă reparație morală, însă prin dispozițiile legale contestate se creează situația unei discriminări între cei condamnați politic și cei supuși unor măsuri administrative cu caracter politic, de vreme ce legiuitorul nu face distincția între situația în care s-a aflat o persoană supusă unui regim de detenție și situația în care s-a aflat o persoană asupra căreia s-a luat o măsură administrativă. Totodată, se creează discriminări între persoanele care au obținut o minimă reparație înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 221/2009 și cele care obțin aceste despăgubiri după acest moment.

Răspunderea statului trebuie să se facă în acord cu principiul proporționalității, iar posibilitatea compensării prejudiciului moral cu o sumă de bani stabilită cu titlu de daune morale are drept scop nu atât a repune victima într-o situație similară cu cea avută anterior, cât a-i procura satisfacția de ordin moral, susceptibilă mai mult de o recunoaștere a însăși măsurii luate asupra sa, ca fiind abuzivă, principiu urmărit de legiuitorul român atât prin Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România, cât și prin Legea nr. 221/2009.

În final arată că, referitor la daunele morale în general, sub aspectul cuantumului, statuând în echitate, astfel cum prevede art. 41 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a adoptat o poziție moderată prin acordarea unor sume rezonabile, cu titlu de reparație morală, invocând, cu titlu de exemplu, „Cauza Țarălungă, Cauza Temeșan sau Cauza Oancea”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 autorii acestei excepții arată că, deși prin Legea nr. 221/2009 s-a stabilit că persoanele care au suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, sau cărora li s-au aplicat măsuri administrative cu caracter politic, precum și descendenții acestora, au dreptul la despăgubiri pentru prejudiciul suferit, prin actul normativ criticat legiuitorul a înțeles, pe de o parte, să limiteze cuantumul acestor despăgubiri, iar pe de altă parte să defavorizeze pe cei care, deși prin Legea nr. 221/2009 li se acordă un termen de 3 ani pentru promovarea unei acțiuni în vederea obținerii despăgubirilor, nu s-au grăbit să o facă.

De asemenea, apreciază că este „cu totul neconstituțional și nelegal modul în care s-a hotărât modificarea art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, prin stabilirea unui plafon maxim al despăgubirilor, afectându-se astfel independența justiției.” Autorii apreciază că prin art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 se aduce atingere atât dispozițiilor art. 15 alin. (2), cât și art. 16 din Constituție, întrucât creează un tratament juridic neunitar persoanelor ce au suferit condamnări cu caracter politic, producând o inechitate socială în cadrul aceleiași categorii de beneficiari și creând un regim preferențial celor care, la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010, obținuseră o hotărâre definitivă sau irevocabilă.

În ceea ce privește accesul liber la justiție, ordonanța îngreudește „din start” dreptul cetățeanului prejudiciat prin măsuri

abuzive de ordin politic de a cere repararea integrală a prejudiciului suferit, impunându-se limita dreptului de a se adresa unei instanțe.

Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 este neîntemeiată, întrucât dreptul la despăgubiri pentru prejudiciul moral nu încalcă dispozițiile constituționale ale art. 111 alin. (1) și art. 138 alin. (5). Impactul social asupra bugetului de stat prin acordarea acestui drept prin art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 nu poate constitui motiv de neconstituționalitate a textului legal, atâta vreme cât prejudiciul moral decurge în acest caz din încălcarea unor drepturi fundamentale ale cetățenilor.

În ceea ce privește însă excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010, opinează în sensul că aceasta este întemeiată. Astfel, apreciază că acest act normativ încalcă art. 4 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât instituie, prin plafonarea cuantumului despăgubirilor morale, o discriminare a persoanelor persecutate politic și care solicită despăgubiri în baza acestei legislații speciale față de persoanele care solicită despăgubiri morale pentru erori judiciare pe calea dreptului comun. În opinia instanței, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 încalcă și independența justiției, consacrată prin art. 124 alin. (3) din Constituție, întrucât impune o limită a despăgubirilor morale ce pot fi acordate de instanță, precum și art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, pentru că impune aplicarea unui text legal unor acțiuni care au fost deja soluționate în primă instanță.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierile de sesizare, îl constituie prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, și cele ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010.

Din examinarea motivelor de neconstituționalitate invocate, Curtea observă că, de fapt, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010, autorii vizează numai art. I pct. 1 și art. II din acest act normativ.

Dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 au fost modificate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, dispozițiile modificatoare având următoarea redactare:

„Art. I. — Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

«a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în quantum de până la:

1. 10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;

2. 5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;

3. 2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea; [...].»

Curtea constată că art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 modifică și completează dispozițiile de lege criticate, prin introducerea a 3 puncte ce stabilesc plafoane maxime ale cuantumului despăgubirilor, iar fraza a doua a art. 5 alin. (1) lit. a) din lege a fost preluată și completată prin art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 referitor la introducerea unui nou alineat al art. 5, și anume alin. (11).

Potrivit art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta.

Prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. III/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, instanța de contencios constituțional a statuat că, în cazul în care, după invocarea unei excepții de neconstituționalitate în fața instanțelor judecătorești, prevederea legală supusă controlului a fost modificată, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității prevederii legale, în noua sa redactare, numai dacă soluția legislativă din legea modificată este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării.

Or, Curtea observă că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, astfel cum au fost modificate și completate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, cuprind două soluții legislative distincte, și anume: pe de-o parte, teza întâi privind acordarea unor despăgubiri (soluție legislativă preluată și de dispozițiile modificatoare), iar pe de altă parte, teza a doua, adică pct. 1—3 ale lit. a), referitoare la plafonarea cuantumului acestor despăgubiri (soluție legislativă introdusă prin dispozițiile modificatoare).

Întrucât în cauza de față autorul excepției de neconstituționalitate statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, critică soluția legislativă de acordare a despăgubirilor [soluție cuprinsă și de dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea

nr. 221/2009, în forma anterioară modificării], Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate ridicate de către acesta îl constituie, așadar, numai dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, modificate prin art. XIII din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, dispoziții care, în prezent, au următorul cuprins:

„(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în quantum de până la:

[...]”.

Art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 are următorul cuprins: „Dispozițiile Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, astfel cum au fost modificate și completate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică proceselor și cererilor pentru a căror soluționare nu a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.”

Statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de autor al excepției de neconstituționalitate, consideră că textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 111 alin. (1) privind informarea Parlamentului de către Guvern și celelalte organe ale administrației publice, ale art. 138 alin. (5) potrivit căror „Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare” și ale art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană.

Autorii excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 apreciază că acestea aduc atingere dispozițiilor constituționale ale art. 1 referitoare la statul român, art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii civile, art. 4 și art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 52 referitoare la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 115 alin. (1), (4) și (6) referitoare la delegarea legislativă și celor ale art. 124 alin. (2) și (3).

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale prin încheierile din 12 octombrie 2010, prin Decizia nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate ridicată direct de Avocatul Poporului și a constatat că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență nr. 62/2010 — prin care se plafonează despăgubirile prevăzute de art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 — sunt neconstituționale, în raport cu criticile formulate.

Totodată, prin deciziile nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 sunt neconstituționale.

Or, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”.

Prin urmare, reținând că acest caz de inadmisibilitate a de contencios constituțional asupra excepției de excepției de neconstituționalitate a intervenit între momentul neconstituționalitate, aceasta urmează să fie respinsă ca sesizării Curții Constituționale și momentul pronunțării instanței devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi în ceea ce privește dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, și a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Nicoleta Chindriș și Dan Păsculescu, de Lucia Nicodim, Cristian Nicodim și Armand Lucian Nicodim, de Floare Iacob și de către Rodica Cuzman, Mircea Iosifescu și Remus Iosifescu în dosarele nr. 4/108/2010, nr. 927/108/2010, nr. 3.957/108/2009, nr. 3.329/108/2009 și nr. 5.927/108/2009 ale Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 449701